

ГИ ДЪО МОПАСАН НОРМАНДСКА ШЕГА

Превод от френски: Зефира Кацкова, —

chitanka.info

Шествието извиваше по изровения път, засенчен от големите дървета, които бяха израснали по насипите край чифлиците. Най-напред вървяха младоженците, след тях роднините, подире им поканените, бедняците от селото и хлапетиите, които като мухи обикаляха около върволицата, минаваха между редиците и се катереха по клоните, за да виждат по-добре.

Младоженецът — Жан Патю — беше хубав момък, най-богатият чифликчия в селото. Преди всичко той беше страстен ловец. Заради страстта си към лова просто се самозабравяше и харчеше луди пари за своите кучета, пазачи, опитомени порове и пушки.

Булката — Розали Русел — беше много ухажвана от ергените в околността, защото те я намираха миловидна и знаеха, че има голяма зестра, но тя избра Патю, може би защото той ѝ хареса повече от другите или пък защото беше пресметлива нормандка, а той имаше повече пари.

Когато шествието мина през голямата порта на чифлика на младоженеца, гръмнаха четирidesет пушки, но никой не видя стрелците, скрити в траповете. При този шум голяма радост обзе стъпващите тежко в празничните си дрехи хора, а Патю изостави жена си и се спусна към ратая, когото забеляза зад едно дърво, грабна оръжието му и гръмна, подскачайки като конче.

После продължиха пътя си под ябълките, натежали вече от плодове, през високата трева между телетата, които гледаха с големите си очи, надигаха се бавно и стояха прави, протегнали муцуни към сватбата.

Наближавайки трапезата, хората станаха отново важни. Едни от тях, богатите, с цилиндри от лъскава коприна, изглеждаха чужди за това място, други носеха стари рунтави капи като от къртича кожа, а най-скромните носеха каскети.

Всички жени бяха с отпуснати на гърба шалове, чиито краища тържествено бяха хванали в ръце. Тези шалове бяха червени, шарени, ярки и техният блясък сякаш учудваше черните кокошки на торището, патиците край локвата и гълъбите по сламените покриви.

Цялата зеленина на полето, зеленината на тревата и дърветата изглеждаше още по-зелена до тази огненоярка червенина и двата цвята, един до друг под блясъка на обедното слънце, ставаха ослепителни.

Големият чифлик сякаш чакаше там, в края на свода, образуван от ябълковите дървета. Някакъв дим излизаше от вратата и отворените прозорци и силна миризма на готвено лъхаше от просторната постройка, от всички отвори, от самите стени.

Върволицата от гости се извиваше по двора като змия, достигайки до къщата, първите скъсваха веригата и се разпръсваха, докато долу други продължаваха да влизат през отворената порта. Сега канавките бяха пълни с хлапета и любопитни бедняци, а пушечните изстрели не преставаха — гърмяха едновременно от всички страни и пълнеха въздуха с барутен дим и миризма, която опиваше като абсент.

Пред вратата жените си изгърсваха полите, за да изтупат от тях праха, развързваха широките огненочервени ленти, които служеха за панделки на шапките им, сваляха шалове си, мятаха ги на ръцете си и после влизаха в къщи, за да се освободят окончателно от тези украшения.

Трапезата беше сложена в голямата кухня, която можеше да побере сто души. Седнаха на масата в два часа. В осем часа още ядяха. Мъжете, разкопчани, по ръкави, със зачервени лица, лапаха като хали. В големите чаши жълтият сидър искреше развеселяващ, бистър, златист, а до него — вино, тъмно като кръв.

След всяко ястие правеха „дупка“, „нормандска дупка“ с чаша ракия, която вливаше огън в телата и лудост в главите.

От време на време някой дебел като бъчва гост отиваше до близките дървета, облекчаваше се, после се връщаше с нова охота за ядене.

Поруменели, пристегнати, с издути като балони блузи, прищипнати от корсетите на две, издути отгоре и отдолу, чифликчийките се стесняваха да се отделят от масата. Но щом някоя от тях, по-затруднена, излезеше, една след друга ставаха всичките. Връщаха се по-развеселени, готови да се смеят. И грубите шеги започваха.

Това бяха безброй неприлични шеги, които се подхвърляха през масата и се отнасяха все до брачната нощ. Изливаше се целият запас на селското остроумие. От сто години насам същите непристойни приказки се повтаряха при същите случаи и при все че всички ги знаеха, те все още можеха да размиват гръмогласно и двете редици гости.

Един старик с посивели коси подвикваше:

— Пътници за Мезидон, хайде в колата!

И това предизвикваше вой от смях.

Съвсем на края на масата четирима съседски момци готвеха шеги за младоженците и, изглежда, бяха измислили нещо хубаво, защото си шепнеха и тропаха с крака от радост.

— Браконьерите ще си разберат от тая нощ, пък и каквато месечинка има! А ти, Жан, май няма да дебнеш месечинката тази нощ, а?

Младоженецът се обърна изведнъж:

— Нека ми дойдат тия браконieri!

Но другият почна да се смее:

— Хо-хо! Те могат да дойдат, ама ти белки ще си оставиш работата заради тях, а?

Цялата трапеза се затресе от смях. Подът се раздруса, чашите зазвънтяха.

Но младоженецът, при мисълта, че някой могат да се възползват от сватбата, за да дойдат да ловуват контрабанда в неговите имения, побесня:

— Само едно ще ти кажа: нека ми дойдат!

Тогавя като дъжд заваляха неприличните двусмислици, които караха булката, цялата тръпнеща в очакване, да се изчервява.

След като изпиха буретата с ракия, всички отидоха да си легнат и младите съпрузи влязоха в стаята си на долния кат, подобна на всички чифликчийски стаи, и понеже беше горещо, отвориха прозореца, а затвориха капаците. Малка воняща лампа, подарък от бащата на булката, гореше на скрина, а леглото беше готово да приеме новобрачната двойка, която не очакваше първата си прегръдка с онзи особен церемониал, с който я придружават гражданите.

Младата жена беше вече махнала воала и роклята си, стоеше по фуста, развързвайки високите си обуца, а Жан допушваше своята пура, като поглеждаше крадешком другарката си.

Дебнеше я със светнал поглед, повече чувствен, отколкото нежен, защото по-скоро я желаше, отколкото обичаше, и изведнъж с рязко движение, като човек, който ще започва работа, той свали дрехата си.

Тя беше развързала обувката и вече си сваляше чорапите и се обърна към него на ти, както му говореше в детинството им:

— Върви се скрий там, зад пердетата, докато си легна.

Той направи отрицателен знак, после тръгна със загадъчен вид и се скри, като си показа само главата. Тя се смееше, искаше да му закрие очите, играеха си весело, като влюбени, без заучена срамежливост и без стеснение.

За да сложи край на тая игра, той отстъпи, тогава за миг тя развърза последната си фуста, която се плъзна по бедрата ѝ, падна около краката ѝ и се сплеска на земята, като колело.

Остави я там, прекрачи я, останала гола под широката риза, и се мушна в леглото, чиято пружина изскърца под тежестта ѝ.

И когато бос, по гащи, той изтича и се наведе над жена си, търсейки устните ѝ, които тя криеше във възглавницата, някъде надалеч, сякаш към Раперската гора, екна гърмеж.

Той се изправи обезпокоен, със свито сърце, и като се затече към прозореца, отвори капака.

Пълната луна обливаше двора с жълта светлина. Сенките на ябълковите дръвчета образуваха тъмни петна около корените им, а надалеч полето блестеше, покрито със зрели жита.

Както се беше навел навън и се слушваше във всяко шумолене в нощта, Жан почувствува две голи ръце да се увиват около шията му и жена му, дърпайки го назад, зашепна:

— Остави ги! Голяма работа, ела си!

Той се обърна, хвана я, притисна я, опипвайки я през тънкия плат, и като я повдигна със силните си ръце, понесе я към леглото им.

В момента, когато я поставяше на кревата, който се огъна под тежестта, се разнесе нов по-близък изстрел.

Тогава Жан, обзет от страшен яд, изруга:

— Да им се не види!... Те мислят, че заради теб няма да изляза. Чакай! Чакай!

Обу се, откачи пушката, която винаги висеше до него, за да му е подръка, и докато жена му се влачеше в краката му и развълнувана го молеше, той се изскубна бързо, изтича до прозореца и скочи на двора.

Тя чака час, два, до съмване. Мъжът ѝ не се върна. Тогава, като не знаеше вече какво да прави, тя извика прислугата, разказа им за гнева на Жан и втурването му по дирите на браконьерите.

Слугите, коларите и ратаите веднага тръгнаха да търсят господаря си.

Намериха го на две левги от чифлика, овързан от краката до главата, полумъртъв от яд, с изкривена пушка, с обърнати наопаки гащи, с три убити заека на шията и с надпис на гърдите:

„Който на лов ходи, мястото си губи!“

И по-късно, когато разказваше за брачната си нощ, Жан добавяше:

— О, каква шега! То беше хубава шега. Хванаха ме в капана като заек, мръсниците, и ми скриха главата в чувал. Но ако ги пипна един ден, да му мислят!

Ето как се забавляват по сватбите в Нормандия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.